

Het digitale ketendossier; het CV van de Veelpleger.

Onderzoek naar het invulgedrag van digitale ketendossiers door partners van het casusoverleg veelplegers Enschede.

Mark Goossens
Student Bestuurskunde Universiteit Twente
September 2008
Student nr. 0043559

Samenvatting

1. Inleiding

Een relatief groot deel van de geregistreerde criminaliteit komt voor rekening van daders die vaak in aanraking komen met politie en justitie, de zogenaamde veelplegers¹. Door middel van een integrale samenwerking proberen de verschillende steden de overlast van deze groep veelplegers terug te dringen. Om deze integrale samenwerking gestalte te geven, heeft het kabinet geld vrijgemaakt om in de grote steden veiligheidshuizen op te zetten. Dit is ook het geval in Enschede.

1.1 Het veiligheidshuis Enschede

Het Ministerie van Justitie heeft een modelconvenant opgesteld waarin verschillende organisaties in grote steden die bezig zijn met het terugdringen van de overlast door veelplegers, hun krachten bundelen en gezamenlijk de strijd aangaan tegen de veelplegers.² De partners die meedoen aan de gezamenlijke aanpak in het veiligheidshuis Enschede zijn;

De politie, Justitie, reclassering Leger des Heils, reclassering Tactus verslavingszorg, Reclassering Nederland, de gemeente Enschede, Mediant psychiatrie en penitentiaire inrichtingen. In het veiligheidshuis worden ook de casusoverleggen gehouden.

1.2 De casusoverleggen

De veelplegers worden besproken tijdens speciale vergaderingen, de casusoverleggen. Eén maal in de twee weken komen alle partners bijeen voor een casusoverleg, waar informatie wordt uitgewisseld over urgente veelplegers³. Dit zijn plegers van misdrijven die zijn opgepakt of waarvan de politie zeker weet dat zij actief bezig zijn met criminele activiteiten. Om sturing te geven aan de casusoverleggen is er een ervaren onafhankelijke voorzitter ingehuurd die de casusoverleggen voorziet. De voorzitter kan partners erop aanspreken indien zij niet voldoende participeren, maar de voorzitter kan vervolgens geen sancties uitdelen indien er niet naar hem (in dit geval haar) geluisterd wordt. De partners zijn afhankelijk van elkaars goodwill tot samenwerking.

De uitkomsten van de vergaderingen worden in het ketendossier onder het kopje 'plan van aanpak' gezet.

¹ Monitor veelplegers, Ministerie van Justitie, 2008 pag. 1

² Modelconvenant Veelplegers Ministerie van Justitie, 2006

³ Website Ministerie van Justitie

1.3 Het digitale ketendossier

Over veel veelplegers is er bij veel verschillende instellingen vaak al het nodige geschreven. Dikke stapels papier vol met psychiatrische dossiers, justitiële uittreksels, verschillende reclasseringsrapporten en waslijsten met schulden, maken het complete dossier van een veelpleger vaak honderden pagina's dik. Om al deze informatie ordelijk en overzichtelijk samen te vatten is het digitale ketendossier ontwikkeld door het Ministerie van Justitie.⁴

Het ketendossier is niet alleen ontwikkeld om dossiers bondig samen te vatten, maar ook als ondersteuning voor de partners van het casusoverleg veelplegers. Voor een voorbeeld van een ketendossier zie bijlage 1. De partners hebben allen een paar regels ruimte om kort en bondig iets op te schrijven over de veelplegers. Als laatste vullen de partners het hierboven beschreven plan van aanpak/advies in.

Om tot een goed advies te komen, dient iedere ketenpartner zich goed voor te bereiden op het casusoverleg. Deze voorbereiding houdt in dat de digitale ketendossiers worden ingevuld en de informatie van de andere partners gelezen wordt. Alleen door een goed en compleet beeld van een veelpleger, is het voor de partners mogelijk om tijdens het overleg een oordeel te vormen over een veelpleger. Indien de informatie niet in de ketendossiers wordt vastgelegd, dan zou de mogelijkheid kunnen ontstaan dat op basis van onvolledige informatie een beslissing wordt genomen over de vervolgaanpak van de veelpleger.

Uit de praktijk blijkt dat de digitale ketendossiers niet volledig worden ingevuld in het Enschedese veiligheidshuis. Hierdoor krijgen de partners niet de mogelijkheid om zich goed voor te bereiden op de casusoverleggen, omdat veel informatie niet wordt gedeeld. De vraag is dus waarom dit niet gebeurt. Enkele mogelijkheden zijn dat;

- niet iedereen informatie heeft
- er wel informatie is, maar factoren van binnen of buiten het samenwerkingsverband beïnvloeden de bereidheid om informatie in te vullen in het ketendossier.

De vraag waar dit onderzoek zich op richt is:

Waarom worden de digitale ketendossiers niet ingevuld door de partners van het casusoverleg veelplegers in Enschede?

⁴ Website justitiële informatiedienst

Doel van het onderzoek is om inzicht te krijgen in de achterliggende factoren die er voor zorgen dat partners van het casusoverleg veelplegers in Enschede de digitale ketendossiers niet in te vullen.

2. Theoretisch kader: De vier sociale interactiemodellen en belemmeringen in de samenwerking in netwerken.

Om een verklaring te kunnen geven voor het niet invullen van de digitale ketendossiers door de partners, zullen eerst de sociale interactiemodellen van Fiske die door Boer van Baalen en Kumarn verder zijn uitgewerkt worden beschreven. Deze modellen geven verklaringen waarom personen over gaan tot het delen van informatie, maar geven ook aan onder welke omstandigheden het delen van informatie stopt. Daarnaast is een mogelijkheid dat de reden dat de dossiers niet worden ingevuld niet zozeer in de samenwerking onderling is te vinden, maar dat er factoren zijn die van buiten de samenwerking van invloed zijn op het niet invullen van de dossiers. Deze factoren zijn door van Van Stokkom en Terpstra in 2002 naar voren gebracht.

Twee van de vier door Boer van Baalen en Kumarn beschreven modellen lijken relevant voor dit onderzoek namelijk de modellen Equality Matching en Communal Sharing. Het model van Equality Matching gaat uit van gelijkwaardigheid van uit te wisselen informatie tussen de personen die samenwerken. Indien er sprake is van ongelijkheid tussen de informatie die wordt verschaft en de informatie die wordt ontvangen tussen verschillende partners van een netwerksamenwerking, dan stopt het delen van informatie. Te denken valt aan een ongelijkheid in de zin van kwaliteit van de informatie, maar ook in de hoeveelheid bruikbare informatie. Communal Sharing gaat uit van informatiedeling binnen een hechte groep. Het veiligheidshuis Enschede kan in zekere zin als zodanig worden beschouwd. In een dergelijk situatie kunnen personen van buiten de samenwerking zich gaan bemoeien met de samenwerking, waardoor partners stoppen met het delen van informatie en de ketendossiers niet meer willen invullen. Mogelijke verklaringen voor het niet invullen van de digitale ketendossiers zouden dus kunnen zijn dat;

- Er ongelijkheid is binnen de samenwerking van het casusoverleg.
- Er ongelijkwaardige informatie wordt gedeeld.
- Buitenstaanders zich mengen in de samenwerking

Daarnaast geven Van Stokkom en Terpstra nog vier mogelijke verklaringen die betrekking hebben op factoren die buiten de samenwerking en daarmee de informatie-uitwisseling (die immers basis is van de samenwerking), er voor kunnen zorgen dat de samenwerking niet goed verloopt.

Allereerst geven zij aan dat relevante partijen die niet binnen het overleg functioneren en wel degelijk inbreng hebben, een belemmering kunnen vormen voor de samenwerking. Het kan zo zijn dat de ontbrekende partij over cruciale informatie beschikt die het besluitvormingsproces binnen het netwerk beïnvloeden.

De tweede belemmering is een zwakke positie van partners binnen de eigen organisatie.

Als derde belemmering wordt genoemd dat er te weinig middelen beschikbaar worden gesteld door de eigen organisatie.

Als laatste noemen Van Stokkom en Terpstra de druk om aan de eisen van productie en verantwoordelijkheid van de eigen organisatie te voldoen.

3. De opzet onderzoek

3.1 De onderzoeksvraag is;

Waarom worden de digitale ketendossiers niet ingevuld door de partners van het casusoverleg veelplegers in Enschede?

Deze vraag heeft betrekking op de verschillende belemmeringen waar de partners mee te maken hebben tijdens het vullen van de digitale ketendossiers.

De van de hoofdvraag afgeleide deelvragen zijn:

1. In hoeverre worden de digitale ketendossiers niet ingevuld en is er verschil tussen de partners in de mate waarin zij de digitale ketendossiers wel of niet invullen?
2. In welke mate bieden de belemmerende factoren uit het Equality Matching model en het Communal Sharing model een verklaring voor het niet invullen van de digitale ketendossiers?
3. In hoeverre spelen de vier belemmerende factoren die Van Stokkom en Terpstra noemen een verklaring voor het niet invullen van de digitale ketendossiers?

3.2 De gebruikte methodiek

Het onderzoek bestaat uit een documentstudie en er zijn interviews afgenomen bij de verschillende partners van het casusoverleg in Enschede.

1) Tijdens de documentstudie zijn de 121 ketendossiers die bij het casusoverleg zijn aangemaakt bestudeerd. Hierdoor ontstond inzicht over hoeveel ketendossiers er ingevuld zijn.

Daarnaast ontstond een beeld van welke partners de ketendossiers niet invullen en welke partners dit juist wel doen.

2) In de interviews is verder ingegaan op de vraag waarom de ketendossiers niet worden ingevuld. Om een antwoord op deze vraag te krijgen zijn aan de hand van verschillende thema's die ontleend zijn aan de literatuur, vragen gesteld aan de partners.

Er is voor dit onderzoek gekozen voor halfgestructureerde interviews. Hierdoor is het mogelijk dat om dieper op het onderwerp in te gaan, zodat de vragen zo uitgebreid mogelijk worden beantwoord.⁵ Van iedere partnerorganisatie is er één medewerker die in het samenwerkingsverband participeert benaderd om geïnterviewd te worden. In totaal zijn zeven interviews gehouden met respectievelijk medewerkers van de politie, justitie, de gemeente, Reclassering Nederland, Reclassering Leger des Heils, Reclassering Tactus en een medewerker van de psychiatrische instelling Mediant. Een interview met de medewerker van de penitentiaire inrichting bleek tijdens de onderzoeksperiode niet mogelijk. Daarnaast is er ook met een rechter gesproken over het nut en de gebruiksvriendelijkheid van de ketendossiers. De thema's die tijdens de interviews met de partners besproken zijn:

- de context van de samenwerking;
- de onderlinge samenwerking met de andere partners;
- informatie uitwisseling via de ketendossiers;
- de eigen organisatie van de partner;
- het eigen management;
- verbeterpunten voor de samenwerking.

4. Resultaten

Uit de interviews en de documentstudie kwam naar voren dat vier van de acht partners problemen heeft met het invullen van de 121 ketendossiers, dat zijn de drie reclasseringsinstellingen en de penitentiaire inrichtingen. De overige partners waren bij of waren hard aan het werk om de achterstanden weg te werken. De twee besproken sociale interactiemodellen geven geen verklaring voor het niet invullen van de ketendossiers door sommige partners. De partners geven aan dat er sprake is van een hechte groep collega's die gezamenlijk werken. Wel is er sprake van ongelijkheid tussen de partners. Enerzijds zijn er partners die wel veel meerwaarde halen uit de ontvangen informatie en andere partners niet. Dan is er ook ongelijkheid tussen de partners die de ketendossiers wel invullen en partners die dat niet doen. Zodra er ongelijkheid ontstaat, zal er volgens het model van Equality Matching gestopt

⁵ Saunders, Lewis, Thornhill, 2003, p 266

worden met het delen van informatie door de partners. Maar het tegendeel bleek het geval. De partners die geen informatie terug ontvangen of geen meerwaarde halen uit de ontvangen informatie stoppen niet met het delen van informatie, maar blijven de dossiers invullen. Tevens hebben de partners in hun dagelijks werk geen last van inmenging van derden in hun eigen werkzaamheden, zoals dat in het Model van Communal Sharing is beschreven. Van de vier factoren die Van Stokkom en Terpstra beschrijven zijn er drie van toepassing op het casusoverleg.

Ten eerste is er een relevante partner die niet aan het overleg deelneemt, namelijk de forensisch psychiatrische dienst (FPD). De FPD geeft adviezen aan de rechtbank die soms in tegenstelling zijn met het advies van de partners van het casusoverleg. Hierdoor ontstaat onvrede bij de partners. Zij vragen zich af, waarom voorafgaande aan een rechtzaak de partners van het casusoverleg en de FPD de zaak kunnen bespreken, zodat er wederzijds begrip ontstaat voor de van elkaar (in sommige gevallen) afwijkende adviezen. Van Stokkom en Terpstra noemen dit relevante partijen die niet binnen het overleg functioneren, maar wel degelijk inbreng kunnen hebben. Dit lijkt niet het antwoord op de vraag waarom de ketendossiers niet worden gevuld, het gaat namelijk maar om een paar procent van de strafzaken waarbij dit voorkomt.

De partners gaven in de interviews wel aan dat er te weinig middelen beschikbaar worden gesteld door de eigen organisaties van de partners. Een aantal van hen (o.a. de partners van de reclasseringsinstellingen) werkt op verouderde trage computers. Het invullen van digitale ketendossiers (met de nadruk op digitaal) is niet mogelijk zonder goede ICT-faciliteiten. Deze factor draagt ertoe bij dat de partners de ketendossiers niet invullen.

De druk om aan de eisen van productie en verantwoordelijkheid van de eigen organisatie te voldoen is de hoofdreden dat de digitale ketendossiers niet worden gevuld. Geen van de partners, op die van de politie na, hebben extra tijd gekregen voor het invullen van de digitale ketendossiers. Voor de partners is het invullen van de ketendossiers een extra taak geworden die ingepast is naast de werkzaamheden voor de eigen organisatie. De 121 dossiers vormen vooral voor de reclasseringsinstellingen een berg werk, waarbij men niet weet waar te beginnen. Er is sprake van meer werk dan mankracht.

5. Conclusie: Waarom worden de ketendossiers niet gevuld?

Op de eerste plaats blijkt tijdgebrek het grootste probleem te zijn waar partners mee te maken hebben. Op de politie na krijgen geen van de partners extra tijd van het eigen management om de ketendossiers in te vullen. Daarnaast is er een enorme hoeveelheid werk bij de partners neergelegd, namelijk 121 dossiers, die met terugwerkende kracht gevuld dienen te worden. Op de tweede plaats blijken de ICT-faciliteiten van vooral de medewerkers van de reclasseringsinstellingen niet voldoende om de ketendossiers te kunnen invullen. Langzame computers en een slechte internetverbinding maken het moeilijk om de ketendossiers in te vullen. Op de derde plaats zou ontbreken van de FPD bij het casusoverleg een bescheiden verklaring kunnen geven voor het feit dat partners de ketendossiers niet invullen. Voorstelbaar is dat sommige partners voor een korte periode geen zin hebben om de ketendossiers te vullen na een uitspraak van de rechter, waarbij het advies van de FPD dat anders was dan het advies van het casusoverleg door de rechter wordt overgenomen.

Voorwoord.

Deze bacheloropdracht is uitgevoerd in het kader van de studie Bestuurskunde aan de Universiteit Twente. De organisatie waar het onderzoek is uitgevoerd is het Openbaar Ministerie te Almelo afdeling veiligheidshuis Enschede.

Interesse in het vakgebied publieke veiligheid maakte dat ik koos voor dit onderzoek. Met het idee in het achterhoofd om na de bacheloropdracht te beginnen met de Master Public Safety Governance ben ik aan deze opdracht begonnen.

Tijdens het onderzoek heb ik veel kennis opgedaan bij veel verschillende instellingen. Naast de vaste werkplek bij het Openbaar Ministerie op het veiligheidshuis in Enschede heb ik bij veel instellingen binnen mogen kijken. Deuren die voor anderen gesloten blijven werden geopend waardoor er een goed beeld is ontstaan van al de verschillende organisaties die zich bezig houden met de aanpak van veelplegers. Na het onderzoek heeft het rapport even op zich laten wachten, maar dankzij support van velen is het tot een goed einde gekomen.

Graag wil ik mijn dank uiten aan de personen die mij begeleid hebben bij het doen van dit onderzoek;

Guus Meershoek, Inge Bakker, Mirjam Krommendijk, maar vooral Olga Zoomer en al de partners van het veiligheidshuis Enschede; officier van justitie mr. Karel van der Valk

Enschede, September 2008

Mark Goossens

Inhoudsopgave.

Hoofdstuk 1: Inleiding	p.11
1.1 Het veiligheidshuis	p.11
1.2 De casusoverleggen	p.12
1.3 Het digitale ketendossier	p.13
Hoofdstuk 2: Theoretisch kader	p.16
2.1 De sociale interactiemodellen	p.16
2.1.1 Equality Matching	p.18
2.1.2 Communal Sharing	p.19
2.2 Werken in lokale veiligheidsnetwerken	p.20
2.2.1 Factoren die een belemmering zijn op samenwerking in lokale veiligheidsnetwerken	p.20
2.3 Alle mogelijke verklaringen kort weergegeven	p.21
Hoofdstuk 3: Opzet van het onderzoek	p.23
3.1 De onderzoeksvraag	p.23
3.2 De gebruikte methodiek	p.23
Hoofdstuk 4: Belemmeringen die de partners ervaren	p.24
4.1 Het invullen van de digitale ketendossiers	p.26
4.2 De relevantie van de digitale ketendossiers	p.27
4.2 Belemmeringen binnen het casusoverleg volgens de partners	p.27
4.3 Belemmeringen van buiten de samenwerking volgens de partners	p.29
Hoofdstuk 4 Conclusie en discussie	p.32
4.1 Het vullen van de digitale ketendossiers	p.32
4.2 De belemmeringen binnen het casusoverleg	p.32
4.3 De belemmeringen van buiten de samenwerking	p.33
4.4 Beantwoording van de hoofdvraag; waarom worden de digitale ketendossiers niet gevuld?	p.35
4.5 Discussie	p.36
Literatuurlijst	p.37
Bijlage 1 Een digitaal ketendossier	p.38
Bijlage 2 Lijst met geïnterviewden	p.43
Bijlage 3 Vragenlijst interviews	p.44

Hoofdstuk 1 Inleiding

Iedere grote stad in Nederland heeft ermee te maken; overlast door zakkenrollen, inbraken en autokraken⁶. Deze vormen van criminaliteit kunnen schade toebrengen in materiële zin, maar ook in onveiligheidsgevoelens. Immers de ‘gewone’ inbraak of de beroving op straat, blijven mensen die daarvan slachtoffer zijn geworden vaak nog jarenlang bij.

Een relatief groot deel van de geregistreerde criminaliteit komt voor rekening van daders die vaak in aanraking komen met politie en justitie, de zogenaamde veelplegers.⁷ Een persoon wordt als veelpleger aangemerkt indien hij voor minimaal tien delicten al dan niet onherroepelijk is veroordeeld, waarvan vijf keer in de afgelopen twee jaar.⁸ Op 31 december 2005 waren er in Nederland 5910 veelplegers geregistreerd⁹. Deze groep daders pleegt 60%¹⁰ van de bij de politie bekende criminaliteit. De aanpak van veelplegers is één van de speerpunten van de veiligheidsprogramma’s van de kabinetten Balkenende¹¹. Door middel van een integrale samenwerking proberen de verschillende steden de overlast van deze groep veelplegers terug te dringen. Om deze integrale samenwerking gestalte te geven, heeft het kabinet geld vrijgemaakt om in de grote steden veiligheidshuizen op te zetten. Dit is ook het geval in Enschede.

1.1 Het veiligheidshuis

Het Ministerie van Justitie heeft een modelconvenant opgesteld waarin verschillende organisaties in grote steden die bezig zijn met het terugdringen van de overlast door veelplegers, hun krachten bundelen en gezamenlijk de strijd aangaan tegen de veelplegers.¹² Door elk van de deelnemende organisaties zijn op managementniveau afspraken gemaakt over de samenwerking in het veiligheidshuis. Dit geldt ook voor Enschede.

In een veiligheidshuis werken verschillende partners samen om de overlast van veelplegers terug te dringen. Dit onderzoek zal zich richten op het veiligheidshuis in Enschede, dat in 2004 is opgestart.¹³ De partners die meedoen aan de gezamenlijke aanpak in het veiligheidshuis Enschede zijn;

⁶ Misdaad monitor AD, 2007

⁷ Monitor veelplegers, Ministerie van Justitie, 2008 pag. 1

⁸ Website rechtspraak.nl

⁹ Monitor veelplegers, Ministerie van Justitie, 2008 pag. 2

¹⁰ Website openbaar ministerie

¹¹ Monitor veelplegers, Ministerie van Justitie, 2008 pag. 1

¹² Modelconvenant Veelplegers Ministerie van Justitie, 2006

¹³ Website Openbaar Ministerie

- De politie wordt vertegenwoordigd door een agent die belast is met de aanpak van veelplegers vanuit de politie;
- Justitie wordt vertegenwoordigd door een parketsecretaris (iemand die de officier van justitie ondersteunt met het voorbereiden van strafzaken), maar ook de officier van justitie (de openbaar aanklager) die voor het Openbaar Ministerie de strafzaken tegen veelplegers voor laat komen bij de rechtbank;
- De Reclasseringsmedewerkers van drie verschillende organisaties namelijk; de reclassering van het Leger des Heils is gespecialiseerd in de aanpak van dakloze veelplegers, de reclassering van Verslavingszorg (Tactus verslavingszorg) die gespecialiseerd is in veelplegers met drank en drugsproblemen en de algemene reclasseringsorganisatie Reclassering Nederland;
- De gemeente wordt vertegenwoordigd door een medewerker van sociale zaken met informatie over schulden, uitkeringen en persoonsdocumenten;
- De lokale geestelijke gezondheidsorganisatie Mediant die informatie heeft over psychiatrische achtergronden van veelplegers;
- De penitentiaire inrichtingen worden vertegenwoordigd door activiteitenbegeleiders.

In het veiligheidshuis hebben alle partners een eigen werkplek, met als doel dat de lijnen tussen de verschillende partners kort zijn. Reden hiervoor is dat voor de komst van de veiligheidshuizen alle partners vanuit het kantoor van de eigen organisatie werkten, waardoor er vaak langs elkaar heen werd gewerkt. In de nieuwe situatie met het veiligheidshuis blijven de partners wel in dienst bij de eigen organisatie, maar is hun werkplek permanent in het veiligheidshuis. In het veiligheidshuis worden ook de casusoverleggen gehouden.

1.2 De casusoverleggen

De veelplegers worden besproken tijdens speciale vergaderingen, de casusoverleggen. Eén maal in de twee weken komen alle partners bijeen voor een casusoverleg, waar informatie wordt uitgewisseld over urgente veelplegers.¹⁴ Dit zijn veelplegers die zijn opgepakt of waarvan de politie zeker weet dat zij actief bezig zijn met criminele activiteiten. Om sturing te geven aan de casusoverleggen is een ervaren, onafhankelijke voorzitter ingehuurd die de casusoverleggen voorziet. De voorzitter kan partners erop aanspreken indien zij niet voldoende participeren, maar de voorzitter kan vervolgens geen sancties uitdelen indien er niet naar haar geluisterd wordt. De partners zijn afhankelijk van elkaars goodwill tot samenwerking.

¹⁴ Website Ministerie van Justitie

De uitkomsten van de vergaderingen worden in een plan van aanpak gezet. In de notitie 'Inrichtingen casusoverleg (2005) van het Ministerie van Justitie staan de richtlijnen waaraan een casusoverleg dient te voldoen, zodat in alle steden de structuur van de aanpak van veelplegers er hetzelfde uitziet. Het gebruik van digitale ketendossiers is één onderdeel van deze richtlijnen voor een eenduidige structuur. De digitale ketendossiers worden onder andere gebruikt om partners onderling te informeren en dienen tevens als advies aan de rechter. De volgende paragraaf gaat hier dieper op in.

1.3 Het digitale ketendossier

Over veel veelplegers is er bij veel verschillende instellingen vaak al het nodige geschreven. Dikke stapels papier vol met psychiatrische dossiers, justitiële uittreksels, verschillende reclasseringsrapporten en waslijsten met schulden, maken het complete dossier van een veelpleger vaak honderden pagina's dik. Om al deze informatie ordelijk en overzichtelijk samen te vatten is het digitale ketendossier ontwikkeld door het Ministerie van Justitie.¹⁵

Het ketendossier is niet alleen ontwikkeld om dossiers bondig samen te vatten, maar ook als ondersteuning voor de partners van het casusoverleg veelplegers. Via de ketendossiers kunnen de partners elkaar onderling informeren over de laatste ontwikkelingen van de veelplegers. Naast het gebruik door de partners, gaat het digitale ketendossier ook als advies naar de rechter. De rechter leest de ketendossiers, omdat er verkort staat weergegeven wat er in de bijgevoegde dikke dossiers staat vermeld, waardoor tijdwinst kan worden geboekt.

De partners vullen in de ketendossiers het plan van aanpak in. Dit plan van aanpak is tevens hun advies aan de rechter. Zij lichten in korte bewoordingen toe, waarom zij vinden dat die bepaalde straf past bij de veelpleger. De rechter toetst of het advies dat gegeven is vanuit het casusoverleg opgelegd kan worden aan de veelpleger. Voor een voorbeeld van een ketendossier zie bijlage 1.

De partners hebben allen een paar regels ruimte om kort en bondig iets op te schrijven over de veelplegers. Als laatste vullen de partners het hierboven beschreven advies in.

Om tot een goed advies te komen, dient iedere ketenpartner zich goed voor te bereiden op het casusoverleg. Deze voorbereiding houdt in dat de digitale ketendossiers worden ingevuld en de informatie van de andere partners gelezen wordt. Alleen door een goed en compleet beeld van een veelpleger, is het voor de partners mogelijk om tijdens het overleg hun mening te geven over een veelpleger.

Het is belangrijk dat de digitale ketendossiers worden ingevuld. Om dit belang te illustreren worden er twee kleine voorbeelden beschreven:

¹⁵ Website justitiële informatiedienst

Stel een veelpleger heeft veel schulden en steelt geld uit een kassa van een winkel. Hij wordt aangehouden en besproken in het casusoverleg. Tijdens het casusoverleg is de partner van de gemeente afwezig, maar heeft in het ketendossier aangegeven dat de veelpleger geen uitzicht heeft op inkomen en schulden heeft. Dan is een voorstel vanuit justitie voor een boete zinloos, omdat deze veelpleger deze boete immers niet zal kunnen voldoen. Een hechtenis zou hier dan een beter voorstel zijn.

Of: een medewerker van een psychiatrische instelling heeft een andere baan. Een nieuwe collega neemt het over en leest in het ketendossier dat de besproken veelpleger enkele weken geleden is opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis en dat het programma aanslaat. Deze veelpleger moet nog 20 dagen cel uitzitten volgens justitie. Indien men deze persoon uit het proces van psychiatrische behandeling zou halen dan is de veelpleger weer terug bij af. Het advies zou dan ook zijn om deze persoon in het psychiatrische ziekenhuis te houden. Deze twee voorbeelden laten zien hoe belangrijk het is dat relevante informatie wordt uitgewisseld via de ketendossiers. Doordat de informatie wordt vastgelegd kunnen goede plannen van aanpak worden gemaakt ook al zijn sommige partners niet aanwezig op het casusoverleg. Indien deze informatie niet in de ketendossiers zou zijn vastgelegd, dan zou de mogelijkheid kunnen ontstaan dat op basis van onvolledige informatie een beslissing wordt genomen over de vervolgaanpak van de veelpleger.

Uit de praktijk blijkt dat de digitale ketendossiers in het Enschedese veiligheidshuis niet volledig worden ingevuld. Hoewel de ketendossiers de basis zijn van een effectieve samenwerking, zijn er voor de partners kennelijk redenen om ze niet altijd in te vullen. Daarom zal dit onderzoek zich richten op de vraag:

Waarom worden de digitale ketendossiers niet ingevuld door de partners van het casusoverleg veelplegers in Enschede?

Doel van het onderzoek is om inzicht te krijgen in de redenen van de partners van het casusoverleg veelplegers in Enschede om de digitale ketendossiers niet of niet volledig in te vullen.

In het volgende hoofdstuk wordt relevante literatuur besproken die mogelijke verklaringen geeft voor het niet invullen van de ketendossiers. Het delen van informatie zou voorafgaande aan een casusoverleg via de ketendossiers moeten lopen, maar dit gebeurt niet goed. Het zou kunnen zijn, dat de partners de dossiers niet kunnen invullen, omdat ze geen informatie hebben. Er kunnen ook andere redenen zijn zoals factoren die belemmerend werken op het invullen van de ketendossiers. Daarnaast kan het zo zijn dat er factoren zijn die van buiten de samenwerking van het casusoverleg een belemmering vormen voor het invullen

van de ketendossiers. In het volgende hoofdstuk zal nader worden ingegaan op de theorie, die mogelijke verklaringen biedt voor het niet invullen van de digitale ketendossiers.

Hoofdstuk 2 Theoretisch kader

Om aan te kunnen geven waarom de digitale ketendossiers niet worden ingevuld, is gezocht naar passende literatuur die hiervoor mogelijke verklaringen biedt. Om een verklaring te kunnen geven voor het niet invullen van de digitale ketendossiers door de partners, zullen eerst de sociale interactiemodellen worden beschreven. De sociale interactiemodellen zijn geïntroduceerd door Alan Page Fisk. Fisk heeft vier modellen bedacht om alle vormen van sociale relaties in kaart te brengen. Boer van Baalen en Kumarn hebben deze modellen gebruikt om verklaringen te zoeken waarom personen al dan niet overgaan tot het delen van informatie. De manier waarop Boer van Baalen en Kumarn naar de modellen van Fiske hebben gekeken zou een mogelijk verklaren waarom de ketendossiers niet altijd worden ingevuld. Daarnaast is een mogelijkheid dat de reden dat de dossiers niet worden ingevuld niet zozeer in de samenwerking onderling is te vinden, maar dat er factoren zijn die van buiten de samenwerking van invloed zijn op het niet invullen van de dossiers. Deze factoren zullen door middel van de literatuur van Van Stokkom en Terpstra naar voren worden gebracht.

2.1 De sociale interactiemodellen

Boer, Van Baalen en Kumarn onderzoeken in hun artikel over het delen van informatie (2002, p6) vier modellen die in 1992 zijn geïntroduceerd door Alan Page Fiske in het boek *The Four Elementary Forms of Sociality: Framework for a Unified Theory of Social Relations*. Zij kwamen tot de ontdekking dat de vier modellen van Fiske goed bruikbaar zijn voor het verklaren van vormen van informatie-uitwisseling. Het kan hier gaan om het uitwisselen van informatie op institutioneel niveau, dus tussen organisaties, of tussen individuen op zowel zakelijk niveau als relationeel niveau. Ze beschrijven in hun artikel op welk type sociale verhouding elk van deze interactie modellen van toepassing is. Bovendien geven zij voor elk model aan door welke factoren die informatie-uitwisseling verstoord kan raken en vervolgens hoe die verstoring in het delen van informatie kan worden opgeheven.¹⁶

Zoals in het eerste hoofdstuk is aangegeven, zijn de digitale ketendossiers een instrument om informatie te delen tussen de verschillende partners van het casusoverleg veelplegers. De vier sociale interactiemodellen zijn toegespitst op verschillende vormen van sociale verhoudingen. In figuur 1 is weergegeven op welke sociale verhouding de vier modellen zijn gericht.

¹⁶ Boer, van Baalen, Kumar, 2002, p 5

Model	Sociale verhouding	Reden om het delen van informatie te stoppen
Equality Matching	Personen die informatie delen op basis van gelijkwaardigheid.	Indien er ongelijkheid is in informatie is tussen personen van de groep, zullen zij stoppen met het delen van informatie.
Communal Sharing	Personen die informatie delen op basis van een hechte sociale groep.	Indien derden zich mengen in de sociale groep zullen de leden van de groep stoppen met het delen van informatie.
Authority Ranking	Personen die informatie delen op basis van een top down structuur, waarbij sprake is van ongelijkwaardige verhoudingen.	Indien er niemand is met genoeg macht en zeggenschap om informatie op te eisen zullen personen lager in rang geen informatie delen uit eigen beweging.
Market Pricing	Personen die informatie delen op basis van de vrije markteconomie en elkaar betalen voor informatie.	Indien personen het gevoel hebben dat ze worden uitgebuit en te weinig betaald krijgen voor de informatie, zullen zij stoppen met het delen van informatie.

Figuur 1: De sociale interactiemodellen volgens Boer, van Baalen en Kumarn

Binnen het veiligheidshuis is de samenwerking georganiseerd op basis van gelijkheid, waarbij van alle partners wordt verwacht dat zij zich inzetten om de samenwerking succesvol te maken. Op grond hiervan zullen twee relevante modellen verder worden uitgewerkt. Authority Ranking en Market Pricing worden niet verder uitgewerkt omdat zij niet van toepassing zijn op het casusoverleg¹⁷. Het model van Authority Ranking richt zich op informatie-uitwisseling waarbij sprake is van een top-down cultuur, zoals in het leger. Binnen het casusoverleg is geen sprake van een top down cultuur zoals op pagina 11 is aangegeven, immers alle partners werken op basis van gelijkheid samen. Het model van Market Pricing gaat in op informatie-uitwisseling die geënd is op vrije marktwerking en het betalen voor informatie. Binnen het casusoverleg wordt niet betaald voor informatie en is er geen sprake van marktwerking.

De modellen Equality Matching (waarbij sprake is van een hechte groep collega's en gelijkwaardigheid) en van Communal Sharing hebben wel raakvlakken met de samenwerking binnen het casusoverleg. Deze twee modellen zullen verder worden uitgewerkt. Verder zal

¹⁷ Boer, van Baalen, Kumar, 2002, p 7

worden bekeken in hoeverre deze modellen een mogelijke verklaring geven voor het niet invullen van de digitale ketendossiers.

2.1.1 Equality Matching.¹⁸

Het model van *Equality Matching* is van toepassing in situaties waarin personen informatie uitwisselen op basis van gelijkwaardigheid. Dit model is het best te omschrijven als het “voor-wat-hoort-wat-model”. Het motto van dit model is ‘gelijk oversteken’. Informatie wordt gedeeld wanneer men weet of kan verwachten dat er vanuit de andere partijen gelijkwaardige informatie terugkomt. Men zal dus niet overgaan tot het delen van informatie indien de ontvanger geen nuttige informatie terug kan geven binnen een redelijke termijn.

Een voorbeeld van Equality Matching is een goed functionerende samenwerking binnen een netwerk. Verschillende partijen werken samen vanuit verschillende organisaties om gezamenlijk tot een oplossing of product te komen. Hierbij staat gelijkwaardige informatie-uitwisseling centraal. Boer, (et al. Van Baalen en Kumarn) geven aan dat wanneer blijkt dat informatie die wordt gegeven door een partner van een hogere kwaliteit is dan de informatie die wordt ontvangen, partners stoppen met het delen van informatie.

Het casusoverleg is een manier van samenwerken waarbij sprake is van gelijkheid tussen de partners. Het invullen van de ketendossiers is een onderdeel van de samenwerking. Er is hiërarchie, geen sancties bij het niet invullen van de dossiers en niemand die informatie kan eisen. Volgens dit model, hapert de informatie-uitwisseling als geen sprake meer is van gelijkwaardige informatie. Zodra personen merken dat zij helemaal geen informatie ontvangen of geen gelijkwaardige informatie ontvangen, stoppen zij met het delen van informatie. Een mogelijke verklaring voor het feit dat de ketendossiers niet goed worden ingevuld zou hierin kunnen liggen dat er partners zijn binnen het casusoverleg die geen gelijkwaardige informatie ontvangen voor de door hen zelf aangeleverde informatie, waardoor zij stoppen met het invullen van de ketendossiers.

¹⁸ Boer, van Baalen, Kumar, 2002, p 7

2.1.2 Communal Sharing.¹⁹

Communal Sharing betekent vrij vertaald “het gemeenschappelijk delen van informatie”. Het model heeft betrekking op verhoudingen binnen een gemeenschap. Binnen dit model wordt kennis gedeeld, omdat men tot dezelfde herkenbare groep behoort. Binnen dit model zien mensen elkaar als gelijken en op deze basis wordt de informatie gedeeld. Aan de basis van het model *Communal Sharing* ligt het idee “wat van mij is, is van jou”. Een goed voorbeeld van een groep die informatie deelt via *Communal Sharing*, is een studentenvereniging. De onderlinge verhouding tussen de delers van de informatie is gebaseerd op plichten, gevoelens en vriendelijk met elkaar omgaan. Informatie wordt vrijelijk gedeeld indien er om gevraagd wordt of als iemand denkt dat een ander de informatie nodig heeft. Binnen de groep zijn eigen normen en waarden ontstaan die binnen die groep geaccepteerd zijn. Het kan zijn dat deze normen en waarden buiten de groep niet geaccepteerd zijn.

Een factor waardoor men stopt met het delen van informatie, is wanneer buitenstaanders zich actief mengen in de groep en zich gaan bemoeien met de onderlinge verhoudingen. Hierdoor kunnen de onderlinge verhoudingen verstoord raken en zal men stoppen met het delen van informatie. Een voorbeeld ter verduidelijking is een open avond van een studentenvereniging. Binnen de studentenvereniging gelden normen en waarden, die binnen die groep een geaccepteerd gegeven zijn. Tijdens de open avond zullen zaken die alleen bestemd zijn voor leden, niet worden besproken in het bijzijn van personen die niet behoren tot de vereniging. Er wordt geen informatie gedeeld over bijvoorbeeld de ontgroening als niet-leden mee kunnen luisteren. Indien personen van buiten de vereniging gaan vragen wat er tijdens een dergelijk ontgroening gebeurt, dan zal geen lid daarop antwoord geven. Zodra deze personen weg zijn, kunnen de leden weer over bepaalde zaken praten die allen binnen hun sociale groep besproken kunnen worden.

De samenwerking binnen het casusoverleg zou gezien kunnen worden als een vorm van *Communal Sharing*, waarbij de partners binnen het casusoverleg een hechte groep zijn die informatie delen, omdat informatie binnen de groep op basis van de professionaliteit vrijelijk behoort te worden gedeeld. Volgens dit model stopt het delen van informatie indien derden zich gaan mengen in de groep.

Een mogelijke verklaring voor het niet invullen van de ketendossiers zou kunnen zijn dat derden zich mengen in onderlinge samenwerking tussen de partners waardoor zij de verhoudingen binnen de groep verstoren. De partners zouden zich hierdoor ongemakkelijk

¹⁹ Boer, van Baalen, Kumar, 2002, p 7

kunnen voelen en stoppen met het delen van informatie, waardoor de digitale ketendossiers niet worden ingevuld.

2.2 Werken in lokale veiligheidsnetwerken

De twee modellen die in de vorige paragrafen zijn toegelicht, zijn vooral gericht op de samenwerking onderling. Deze modellen spelen in op de mogelijke verstoring van informatie-uitwisseling binnen de groep partners die samenwerken binnen het casusoverleg. Het is echter ook mogelijk dat de ketendossiers niet worden ingevuld helemaal niet binnen de samenwerking van de partners ligt, maar wordt veroorzaakt door factoren van buiten de samenwerking.

In dit tweede gedeelte van de literatuur wordt ingegaan op belemmeringen die kunnen ontstaan binnen samenwerkingen in lokale veiligheidsnetwerken. Van Stokkom en Terpstra (2006) gaan in op samenwerking in lokale veiligheidsnetwerken. Het casusoverleg veelplegers in Enschede is een lokaal veiligheidsnetwerk, waardoor deze literatuur mogelijke verklaringen kan bieden voor het niet invullen van de ketendossiers. Zij hebben onderzocht waardoor mensen worden belemmerd in de samenwerking. Aangezien de ketendossiers een essentieel onderdeel zijn van de samenwerking kan deze literatuur van toepassing zijn.

2.2.1 Factoren die een belemmering zijn op samenwerking in lokale veiligheidsnetwerken.

Van Stokkom en Terpstra noemen in hun bijdrage getiteld *probleemgericht werken in lokale veiligheidsnetwerken* aan het boek getiteld *Leren van de praktijk, gebruik van lokale kennis en ervaring voor beleid*, enkele factoren die een belemmering kunnen vormen voor de samenwerking binnen lokale veiligheidsnetwerken. Deze belemmerende factoren kunnen een verklaring bieden voor het niet invullen van de ketendossiers door de partners.²⁰

De eerste belemmerende factor die zij noemen zijn relevante partijen die niet binnen het overleg functioneren maar weldegelijk inbreng kunnen hebben. Het gaat bij deze belemmering om partijen die wel betrokken horen te worden bij de samenwerking, maar om de een of andere reden niet goed participeren in het netwerk of zelfs buiten worden gesloten door de partners die met elkaar samenwerken. Het zou kunnen zijn dat hierdoor cruciale informatie niet wordt meegenomen binnen het netwerk, waardoor de samenwerking wordt bemoeilijkt.

De tweede belemmerende factor is een zwakke positie van partners binnen de eigen organisatie, waardoor ze gemakkelijk aangestuurd kunnen worden door het eigen manage-

²⁰ Meurs, Schrijvers en de Vries, 2006, p109

ment. Het gaat hier om partners die niet goed voor zichzelf op kunnen komen en onder druk van het management bezwijken. Voorstelbaar is dat er managers zijn die dusdanig veel werk neerleggen bij medewerkers die moeilijk nee kunnen zeggen, waardoor de werknemer onder de werkdruk bezwijkt.

Ten derde kan het belemmerend werken op de samenwerking in een netwerk, wanneer de organisatie te weinig middelen beschikbaar stelt ten behoeve van de samenwerking. Te denken valt aan allerlei faciliteiten die een werkplek werkbaar maken.

Tot slot geven Van Stokkom en Terpstra aan dat de druk om aan de eisen van productie en verantwoordelijkheid van de eigen organisatie te voldoen partners op kan breken. De werkzaamheden voor de eigen organisatie kunnen een belemmering zijn voor de werkzaamheden voor het netwerk. Het maken van keuzes tussen werkzaamheden voor de eigen organisatie en voor het netwerk zullen in veel gevallen positief uitvallen voor de eigen organisatie, met als gevolg dat de werkzaamheden voor het netwerk blijven liggen.

2.3 Alle mogelijke verklaringen kort weergegeven.

Uit de literatuur zijn enkele mogelijke verklaringen naar voren gekomen voor het niet invullen van de digitale ketendossiers. Van de vier sociale interactiemodellen zijn twee modellen van toepassing op de samenwerking binnen het casusoverleg. Het Equality Matching model gaf aan dat indien er sprake is van ongelijkwaardigheid tussen de informatie die wordt verschaft en de informatie die wordt ontvangen door de verschillende partners van een netwerksamenwerking het delen van informatie stopt. Een mogelijke verklaring voor het niet invullen van de digitale ketendossiers zou dus kunnen zijn dat er ongelijkheid is binnen de samenwerking van het casusoverleg. Het model van Communal Sharing heeft betrekking op een hechte groep: het casusoverleg kan in zekere zin als zodanig worden getypeerd. Het zou kunnen zijn dat personen van buiten de groep zich bemoeien met de samenwerking, waardoor partners stoppen met het delen van informatie en de ketendossiers niet meer willen invullen. Daarnaast zijn er nog vier mogelijke verklaringen gegeven door Van Stokkom en Terpstra;

Allereerst geven zij aan dat relevante partijen die niet binnen het overleg functioneren, maar wel degelijk inbreng kunnen hebben de samenwerking kunnen frustreren.

De tweede belemmering is een zwakke positie van partners binnen de eigen organisatie.

Als derde belemmering wordt genoemd dat er te weinig middelen beschikbaar worden gesteld door de eigen organisatie ten behoeve van de samenwerking.

Als laatste noemen Van Stokkom en Terpstra de druk om aan de eisen van productie en verantwoordelijkheid van de eigen organisatie te voldoen.

De vraag waar dit onderzoek zich op richt is of de genoemde belemmeringen een rol spelen bij het (niet) invullen van de ketendossiers.

Hoofdstuk 3 opzet van het onderzoek

3.1 De onderzoeksvraag

In dit hoofdstuk zullen de onderzoeksvragen aan bod komen, die rechtstreeks voortvloeien uit het geschetste probleem en de literatuur. Daarna wordt de onderzoeksmethodiek besproken.

De onderzoeksvraag is:

Waarom worden de digitale ketendossiers niet ingevuld door de partners van het casusoverleg veelplegers in Enschede?

De onderzoeksvraag heeft betrekking op de verschillende belemmeringen waar de partners mee te maken hebben tijdens het vullen van de digitale ketendossiers. De eerste subvraag zal vooral ingaan op de context rondom de samenwerking. Hierdoor zal een algemeen beeld ontstaan over het vullen van de digitale ketendossiers en welke partners dit wel doen en welke niet. De overige subvragen zijn direct ontleend aan de literatuur.

De subvragen die helpen om de hoofdvraag te beantwoorden zijn:

1. In hoeverre worden de digitale ketendossiers ingevuld en is er verschil tussen de partners in de mate waarin zij de digitale ketendossiers wel of niet invullen?
2. In welke mate bieden de belemmerende factoren uit het Communal Sharing model en het Equality Matching model een verklaring voor het niet invullen van de digitale ketendossiers?
3. In hoeverre spelen de vier belemmerende factoren die Van Stokkom en Terpstra noemen een verklaring voor het niet invullen van de digitale ketendossiers?

3.2 De gebruikte methodiek

De verklaringen voortkomend uit de literatuur zullen worden getoetst aan de ervaringen van de partners zelf. Gedurende het onderzoek is er gebruik gemaakt van documentstudie en er zijn interviews afgenomen bij de verschillende partners van het casusoverleg in Enschede.

De documentstudie; tijdens de documentstudie zijn de 121 ketendossiers die in 2004 bij de start van het veiligheidshuis zijn aangemaakt bestudeerd. Iedere veelpleger behoudt gedurende de tijd dat hij of zij veelpleger is hetzelfde dossier, dat indien dit nodig is wordt aangevuld met up-to-date informatie. Hierdoor ontstond inzicht over hoeveel ketendossiers er ingevuld zijn. Daarnaast ontstond een beeld van welke partners de ketendossiers niet invullen

en welke partners dit juist wel doen. Een kanttekening die hierbij gemaakt dient te worden is dat uit de documentstudie niet duidelijk wordt of de partners die de ketendossiers niet invullen dit niet doen omdat ze geen informatie hebben of omdat ze het niet willen.

De interviews; in de interviews is ingegaan op de vraag waarom de ketendossiers niet worden ingevuld. Er is voor dit onderzoek gekozen voor halfgestructureerde interviews. Bij half gestructureerde interviews liggen de beginvragen vast, maar door het open karakter van de vragen bestaat er de mogelijkheid tot doorvragen. Hierdoor is er de mogelijkheid voor de geïnterviewde om zo uitgebreid mogelijk antwoord te geven.²¹ Het voordeel van halfgestructureerde interviews is dat partners meer vertellen over zaken die ze bijvoorbeeld dwarszitten of waar ze het niet mee eens zijn.

Van iedere partnerorganisatie is er één medewerker benaderd die betrokken is bij de samenwerking in het veiligheidshuis om geïnterviewd te worden. In totaal zijn zeven interviews gehouden met respectievelijk medewerkers van de politie, Openbaar Ministerie, de gemeente, Reclassering Nederland, Reclassering Leger des Heils, Reclassering Tactus en een medewerker van de psychiatrische instelling Mediant. Het was niet mogelijk om een interview te houden met één van de vertegenwoordiger van de penitentiaire inrichting tijdens de onderzoek periode. Wel is er met een rechter gesproken over het nut en de gebruiksvriendelijkheid van de ketendossiers. De uit het theoretisch kader afkomstige factoren die een belemmerende rol kunnen spelen bij de samenwerking en meer specifiek informatie-uitwisseling zijn tijdens de interviews met de partners van het casusoverleg besproken. De besproken thema's zijn;

- de context van de samenwerking (hoe is de samenwerking tot stand gekomen);
- de onderlinge samenwerking binnen het casusoverleg;
- informatie-uitwisseling via de ketendossiers;
- de eigen organisatie van de partner;
- het eigen management;
- verbeterpunten voor de samenwerking.

Voor een onderzoek is het belangrijk om een inschatting te kunnen maken over de waarheidsvinding. Voorstelbaar zou kunnen zijn dat de partners in het veiligheidshuis sociaal-wenselijke antwoorden geven, omdat zij denken dat dit van hun wordt verwacht. De angst om het casusoverleg of de eigen organisatie negatief in een onderzoek naar voren te brengen kan ook leiden tot antwoorden die voor het onderzoek niet bruikbaar zijn. Gedurende dit onderzoek is door de onderzoeker actief geparticipeerd in het veiligheidshuis. De onderzoe-

²¹ Saunders, Lewis, Thornhill, 2003, p 266

ker heeft verschillende casusoverleggen bijgewoond en heeft ook buiten de interviews om gesprekken gehad met de partners. Gezegd kan worden dat de antwoorden van de partners een goed beeld geven van de bevindingen van de onderzoeker tijdens de periode dat hij daar werkzaam was.

Hoofdstuk 4 belemmeringen die de partners ervaren.

In dit hoofdstuk zullen de interviews met de partners aan bod komen. In paragraaf 4.1 wordt beschreven in hoeverre de digitale ketendossiers relevant worden gevonden. In paragraaf 4.2 wordt beschreven in hoeverre de digitale ketendossiers worden ingevuld en of er verschil is tussen de partners in de mate waarin zij de digitale ketendossiers wel of niet invullen. In de paragrafen 4.3 en 4.4 wordt ingegaan op de belemmeringen die de partners zelf ervaren tijdens de werkzaamheden voor het casusoverleg.

In bijlage twee is de lijst met geïnterviewde personen vermeld. Het nummer in de voetnoot verwijst naar de persoon achter het nummer in de lijst.

4.1 Het invullen van de digitale ketendossiers.

Er zijn voor het casusoverleg veelplegers in Enschede 121 digitale ketendossiers voor even zoveel veelplegers aangemaakt.²² Dit zijn veelal veelplegers uit Enschede, maar er zijn ook veelplegers uit Almelo in opgenomen. Omdat het aantal veelplegers in Almelo een eigen veiligheidshuis niet rechtvaardigde zijn hun dossiers ondergebracht in het veiligheidshuis van Enschede.²³ Tijdens de tweewekelijkse casusoverleggen worden steeds vier veelplegers besproken. Alle veelplegers dienen minimaal één keer per jaar besproken te worden, maar degenen die vaak door de politie worden opgepakt komen meerdere malen terug in het casusoverleg.²⁴ De vier ketendossiers die besproken worden dienen voorafgaande aan het casusoverleg voorzien te worden van up-to-date informatie. Van al deze veelplegers dient het ketendossier actueel te zijn. Uit de documentstudie bleek dat van de 121 ketendossiers er geen enkel ketendossier volledig was ingevuld, alleen al omdat de penitentiaire inrichten in geen enkel dossier hun bijdrage hadden ingevuld. De twintig dossiers die tijdens de documentstudie naar de rechtbank zijn gestuurd waren bijna compleet ingevuld. Op de penitentiaire inrichtingen na namen de partners wel de tijd om dossiers in te vullen als advies naar de rechter. De overige 101 dossiers waren gedeeltelijk ingevuld of bijna leeg. Opvallend was dat de politie alle 121 dossiers wel had ingevuld. De partners van politie, reclasering en justitie hebben het meest te maken met de veelplegers en hebben hierdoor het meest te melden. De medewerker van Mediant psychiatrie vulde van alle partners die bekend waren in de psychiatrie ook alle dossiers. De gemeente had niet van alle dossiers de informatie ingevuld, maar was gedurende dit onderzoek bezig om de achterstand weg te werken. Tijdens dit onderzoek hebben twee stagiaires bij justitie de 121 dossiers ingevuld.

²² Veelpleger monitor Twente 2005, p7.

²³ geïnterviewde nr. 5

²⁴ geïnterviewde nr. 7

De reclasseringsinstellingen hadden alleen van de twintig veelplegers die voor moesten komen bij de rechtbank de dossiers ingevuld.

4.2 De relevantie van de digitale ketendossiers.

Alle partners hebben tijdens de interviews aangegeven dat zij het belangrijk vinden dat de digitale ketendossiers worden ingevuld. Op deze manier kunnen de partners gemakkelijk aan privacy gevoelige informatie komen, die voorheen niet beschikbaar was, omdat deze informatie niet vrijelijk werd gedeeld. Eerder in dit onderzoek is aangegeven dat de ketendossiers niet alleen dienden om onderling informatie uit te wisselen, maar ook als advies aan de rechter. De rechter leest de ketendossiers, omdat er verkort staat weergegeven wat er in de bijgevoegde dikke dossiers staat vermeld. Het is voor de rechter een kwestie van tijdswinst.²⁵ Daarnaast toetst de rechter of het advies dat gegeven is vanuit het casusoverleg en opgenomen is in het ketendossier, opgelegd kan worden aan de veelpleger. Voor veel rechters is het, net als voor de partners, onbegonnen werk om alle dossiers te lezen over de veelpleger. De inhoud van het ketendossier helpt om een beeld te krijgen van de veelpleger.

4.3 Belemmeringen binnen het casusoverleg volgens de partners.

Zoals in de eerste paragraaf is besproken blijkt dat de politie, Mediant psychiatrie, de gemeente en OM (de laatste twee in iets mindere mate) de ketendossiers hebben gevuld met informatie. De reclassering en de penitentiaire inrichtingen lopen achter en moeten nog veel dossiers invullen. Niet alle partners hebben altijd informatie voor in het ketendossier. Bijvoorbeeld niet iedere veelpleger heeft psychiatrische problemen. Hierdoor blijft van sommige veelplegers het gedeelte in het ketendossier dat voor de medewerker van de psychiatrische instelling is gereserveerd leeg. Veel veelplegers hebben geen vaste woon- of verblijfplaats, waardoor gegevens over woonruimte en werk en inkomen jarenlang hetzelfde zijn. De partners van Mediant en de gemeente geven aan dat het frustrerend is indien je als partner bij een vergadering hebt gezeten waarbij de gedeelde informatie geen meerwaarde heeft voor jouw instelling.²⁶ Voor niet alle partners is de meerwaarde van de informatie hetzelfde. Een klein voorbeeld om dit te verduidelijken; de gemeente geeft in het digitale ketendossier aan wanneer een veelpleger zijn paspoort heeft opgehaald, waarmee een uitkering kan worden aangevraagd. Voor een partner van de psychiatrische instelling is deze informatie niet van belang. De medewerker van Mediant zei:

*'Ik heb niet altijd wat aan de informatie die in de ketendossiers staat of die tijdens de vergaderingen wordt gedeeld.'*²⁷

²⁵ geïnterviewde nr. 8

²⁶ geïnterviewde nr. 1&6

²⁷ geïnterviewde nr. 6

De partners van de gemeente en de psychiatrische instelling zeggen het zonde van hun tijd te vinden om een halve dag in de twee weken aanwezig te zijn bij een overleg waarbij de door hen te verschaffen informatie soms tot het minimum is beperkt.²⁸ Deze onvrede werd als volgt verwoord door een medewerker van de psychiatrische instelling Mediant:

'Ik heb vaak tijdens een casusoverleg maar over een enkele veelpleger informatie en soms zelfs niets'²⁹.

Voor de partners van justitie is de meerwaarde duidelijk, namelijk hoe completer en actueler de informatie in het ketendossier is, des te beter komt een officier van Justitie voor de dag bij de rechter.³⁰ Andersom is het voor veel partners heel belangrijk om te weten in welke psychische staat een veelpleger verkeert. Indien een veelpleger psychiatrisch wordt behandeld wordt de strafrechtelijke aanpak vaak verschoven in de hoop dat de behandeling aanslaat.³¹

De medewerkers van politie, Mediant en de gemeente vullen bijna altijd de dossiers in, terwijl zij niet de informatie ontvangen waar zij volgens het convenant recht op hebben.³² Van Equality Matching is dus beperkt sprake, omdat er geen gelijkwaardige informatie wordt gedeeld. Wel is het mogelijk dat partners geen nieuwe informatie hebben over een veelpleger, of dat de veelpleger niet bekend is bij hun instelling.

Uit de interviews met de partners kwam verder naar voren dat binnen het casusoverleg alle partners het gevoel hebben met een hechte groep mensen samen te werken. Sinds de samenwerking in het veiligheidshuis is de onderlinge verhouding tussen de partners verbeterd ten opzichte van voor de samenwerking in het veiligheidshuis. De partners lunchen gezamenlijk en af en toe worden uitjes georganiseerd.³³ Tijdens het casusoverleg zijn altijd dezelfde partijen aanwezig. Er is geen sprake van bemoeienis van derden waardoor de partners worden belemmerd om de ketendossiers te vullen. Ook voorafgaande aan de casusoverleggen als partners bezig zijn met de eigen werkzaamheden en het invullen van de dossiers, is er geen sprake van de inmenging van derden, waardoor de partners de ketendossiers niet invullen³⁴. De factoren die volgens het Communal Sharing model belemmerend zouden kunnen werken op informatie-uitwisseling zijn hier niet aanwezig.

²⁸ geïnterviewde nr. 1

²⁹ geïnterviewde nr. 6

³⁰ geïnterviewde nr. 7,2

³¹ geïnterviewde nr. 3

³² Modelconvenant Veelplegers Ministerie van Justitie, 2006

³³ geïnterviewde nr. 2

³⁴ geïnterviewde nr. 2

4.4 Belemmeringen van buiten de samenwerking volgens de partners.

A) Van Stokkom en Terpstra noemden in hun stuk als eerste; relevante partijen die niet binnen het overleg functioneren, maar wel degelijk inbreng kunnen hebben in een netwerk-samenwerking.

Uit de interviews kwam naar voren dat de rapporten van de Forensisch Psychiatrische Dienst (FPD) soms voor wat opschudding zorgen tijdens de casusoverleggen.³⁵ Deze dienst is geen onderdeel van de samenwerking in het casusoverleg, maar geeft wel een advies aan de rechtbank. De FPD schrijft rapporten over de psychiatrische toestand van een veelpleger. Dit geldt alleen voor een groep veelplegers die op verzoek van de rechter psychiatrisch getest dient te worden. Het gaat hier om ongeveer 20% van de strafzaken tegen veelplegers.³⁶ Uit deze rapporten komt naar voren wat de psychische staat is van de veelpleger. Het kan bijvoorbeeld zijn dat een veelpleger ontoerekeningsvatbaar wordt verklaard in een dergelijk rapport. Het gebeurt soms dat het advies vanuit het casusoverleg geheel anders is dan het advies vanuit de FPD. Het is dan voor veel partners zeer frustrerend dat een advies waaraan ze met zijn allen gewerkt hebben aan de kant wordt geschoven door de rechter en dat de rechter vervolgens het advies van de FPD aanneemt.³⁷ Sommige partners geven aan dat de adviezen van de FPD en die van het casusoverleg eerst met elkaar besproken zouden moeten worden alvorens ze naar de rechter worden toegestuurd. Dit wordt mooi verwoord door een medewerker van Reclassering Nederland:

'Het is ontzettend frustrerend als je met zijn allen een tijd aan een advies hebt gewerkt en de rechter legt dit advies naast zich neer en neemt vervolgens wel het advies van de FPD over.'

B) Vervolgens noemden Van Stokkom en Terpstra; een zwakke positie van partners binnen de eigen organisatie.

Volgens de partners zelf is er binnen het casusoverleg geen sprake van partners met een zwakke positie binnen de eigen organisatie. Geen van de partners wordt permanent door het eigen management onder controle gehouden. Ook zijn er geen managers die bijvoorbeeld eerst teksten willen lezen voordat ze in het ketendossier worden geplaatst. De partners geven aan dat zij de eigen werkzaamheden vrij kunnen inplannen. Een medewerker van Reclassering Tactus zei:

'Doordat we buiten de eigen organisatie in het veiligheidshuis werken heb je geen managers om je heen, dat geeft een gevoel van vrijheid.'

C) Door de eigen organisatie worden te weinig middelen beschikbaar gesteld ten behoeve van de samenwerking.

³⁵ geïnterviewde nr. 5,4

³⁶ geïnterviewde nr. 7

³⁷ geïnterviewde nr. 5

De reden dat sommige partners de digitale ketendossiers niet invullen heeft naar hun eigen zeggen te maken met de faciliteiten die de werkgever (niet) verschaft.³⁸ Voor sommige partners zijn de faciliteiten qua pc en Internetaansluiting zeer goed geregeld, zoals voor Mediant, Justitie, Politie en de gemeente. Voor de andere partners is dat niet het geval. Vooral bij de reclasseringsinstellingen is het internet zeer traag of zijn er pc's die niet in verbinding staan met het internet. Hierdoor is het moeilijk om de digitale ketendossiers in te vullen.³⁹ Een medewerker van Reclassering Tactus zei:

'Ik heb geen eens internet op mijn pc.'

D) Als laatste noemden de twee auteurs; de druk om aan de eisen van productie en verantwoordelijkheid van de eigen organisatie te voldoen.

De geïnterviewden geven aan dat werkzaamheden voor de eigen organisatie voorrang hebben op de werkzaamheden voor de ketensamenwerking. Het invullen van de digitale ketendossiers is een taak die naast de gewone werkzaamheden er extra bij is gekomen.⁴⁰ Vaak is er geen extra tijd gegeven vanuit het eigen management voor het daadwerkelijk invullen van digitale ketendossiers. Eerst worden de werkzaamheden voor de eigen organisatie uitgevoerd, omdat zij hierop in functioneringsgesprekken worden beoordeeld.⁴¹ De respondent van politie gaf aan dat hij voor 80% van zijn taken bezig is met het invullen van de digitale ketendossiers.⁴² Behalve voor de politie, was voor geen van de partners speciaal tijd beschikbaar gesteld voor het invullen van de ketendossiers.⁴³ De reden volgens de partners voor het niet invullen van de ketendossiers is dat er geen prioriteit is vanuit het management van de eigen organisaties voor het invullen van de dossiers.⁴⁴

Het werken met digitale ketendossiers om de informatie te delen is zeer snel ingevoerd en het aantal veelplegers is volgens alle partners zeer hoog.⁴⁵ Hierdoor werd een enorme berg werk bij de individuele partners neergelegd. De individuele partners dienden met terugwerkende kracht zoveel mogelijk beschikbare informatie te delen met de andere partners, voor veel partners een zeer groots karwei. Men wist vaak niet waar men moest beginnen.⁴⁶ Een medewerker van Reclassering Leger des Heils zei:

'Ik heb te veel werkzaamheden en ik heb besloten om geen nieuwe veelplegers meer onder mijn hoede te nemen, totdat er iets aan de werkdruk wordt gedaan.'

³⁸ geïnterviewde nr. 4

³⁹ geïnterviewde nr. 3

⁴⁰ geïnterviewde nr. 2

⁴¹ geïnterviewde nr. 2

⁴² geïnterviewde nr. 5

⁴³ geïnterviewde nr. 7

⁴⁴ geïnterviewde nr. 2

⁴⁵ geïnterviewde nr. 4

⁴⁶ geïnterviewde nr. 2

De digitale ketendossiers dienen ook nog eens up-to-date te worden gehouden, wat voor veel partners als zeer arbeidsintensief werd gezien.⁴⁷ Dat geldt vooral voor de medewerkers van de Reclasseringsinstellingen. Alle veelplegers hebben vanuit de reclassering een vast aanspreekpunt. Deze reclasseringsmedewerker bezoekt de veelpleger en maakt afspraken. Het bezoeken van gedetineerde veelplegers is zeer arbeidsintensief, omdat ze vaak opgesloten zitten in gevangenissen door het hele land. Alle reclasseringspartners geven aan dat zij niet genoeg tijd hebben om de ketendossiers in te vullen, omdat zij veel tijd besteden aan het bezoeken van veelplegers, waarbij ook weer een verslag hoort voor de eigen organisatie.⁴⁸ De reclasseringsinstellingen hebben als enige aangegeven dat met de huidige capaciteit en de grote hoeveelheid veelplegers het niet mogelijk is om naast de gewone werkzaamheden de ketendossiers in te vullen.

Van de door Van Stokkom en Terpstra genoemde factoren zijn er drie (weliswaar niet voor alle partners in gelijke mate) die het invullen van de ketendossiers belemmeren, namelijk relevante partijen die niet binnen het overleg functioneren, maar wel een apart advies uitbrengen dat het advies van het casusoverleg soms ondermijnd. Vervolgens blijkt dat door sommige instellingen te weinig middelen beschikbaar worden gesteld ten behoeve van de samenwerking. De druk om aan de eisen van productie en verantwoordelijkheid van de eigen organisatie te voldoen wordt door de partners eveneens genoemd.

⁴⁷ geïnterviewde nr. 2

⁴⁸ geïnterviewde nr. 3

Hoofdstuk 5 Conclusie en discussie

Om een antwoord te kunnen geven op de hoofdvraag zullen eerst de subvragen behandeld worden in de volgende paragrafen. In deze paragrafen zal worden beschreven in hoeverre de antwoorden van de partners aansluiten bij de literatuur. Tot slot zal antwoord worden gegeven op de hoofdvraag.

5.1 Het invullen van de digitale ketendossiers.

In hoeverre worden de digitale ketendossiers ingevuld en is er verschil tussen de partners in de mate waarin zij de digitale ketendossiers wel of niet invullen?

Met antwoord op deze vraag is duidelijk geworden hoe groot het probleem werkelijk is. Uit de documentstudie kwam naar voren dat er in Enschede en Almelo 121 veelplegers zijn. Dat betekent dat er dus ook 121 ketendossiers voor deze veelplegers zijn aangemaakt. Gebleken is dat van de 121 dossiers geen één dossier compleet was gevuld.

De penitentiaire inrichtingen hadden geen enkel ketendossier gevuld. Daarentegen vulden de partners van politie en Mediant vanaf het begin van de samenwerking de ketendossiers wel consequent in. De gemeente en het Openbaar Ministerie waren gedurende het onderzoek druk bezig om met terugwerkende kracht alle dossier gevuld te krijgen. Bij geen van de partners die geïnterviewd zijn is er sprake van onwil. De partners van de penitentiaire inrichtingen buiten beschouwing gelaten, omdat over hun redenen om de dossiers niet in te vullen niets bekend is, behalve dan dat ze waarschijnlijk met de meeste veelplegers niets te maken hebben. Zodra er sprake is van een dossier dat als advies naar de rechtbank moet, blijkt dat alle geïnterviewde partners wel in staat zijn om de ketendossiers te vullen. Indien de ketendossiers worden gebruikt om informatie uit te wisselen over een bepaalde veelpleger, dan blijken partners van vooral de reclasseringsinstellingen de dossiers niet te vullen.

5.2 De belemmeringen binnen het casusoverleg.

In welke mate bieden de belemmerende factoren uit het Equality Matching model en het Communal Sharing model een verklaring voor het niet invullen van de digitale ketendossiers?

Kort gezegd blijkt dat de twee modellen geen verklaring bieden voor het niet invullen van de ketendossiers. Het model van Equality Matching geeft aan dat personen stoppen met het delen van informatie indien er sprake is van ongelijkwaardige informatie. Uit de interviews kwam naar voren dat er inderdaad sprake is van ongelijkheid tussen de partners in zowel

het verschaffen van informatie via de ketendossiers, (sommige partner vullen de ketendossiers wel in en andere niet) als in de meerwaarde van de informatie. De partners van Mediant en die van de gemeente hebben aangegeven weinig meerwaarde in de door hun ontvangen informatie te zien. Opvallend is dat volgens het model van Equality Matching het gevolg van de ongelijkheid tussen de partners zou moeten lijden tot het stoppen met delen van de informatie. Toch blijven de medewerkers van Mediant en de gemeente de ketendossiers vullen ondanks het feit dat de meerwaarde er voor hen niet altijd is. Ook blijven de medewerkers van de politie en het OM ondanks dat er partners zijn die de dossiers niet invullen doorgaan met het invullen van de ketendossiers. Volgens het model van Equality Matching zouden de politie, Mediant psychiatrie, de gemeente en het Openbaar Ministerie stoppen met het delen van informatie via de ketendossiers, maar het tegenovergestelde bleek het geval. De medewerkers van Mediant en de Gemeente hebben tevens aangegeven het niet nuttig te vinden om gedurende het gehele casusoverleg, dat een halve dag in de twee weken kost, aanwezig te zijn. In het model van Communal Sharing wordt gesproken over personen die van buitenaf zich mengen in de groep waardoor men stopt met het delen van informatie. Uit de interviews bleek dat er geen sprake is van derden die zich mengen tussen de partners van het casusoverleg, waardoor het delen van de informatie via de ketendossiers stopt. De partners werken met een vaste groep mensen binnen het veiligheidshuis, waardoor van inmenging door derden geen sprake is.

5.3 De belemmeringen van buiten de samenwerking.

Tot zover bieden de twee sociale interactiemodellen geen verklaring voor het niet invullen van de ketendossiers. In hoeverre spelen de vier belemmerende factoren van Van Stokkom en Terpstra een verklaring voor het niet invullen van de digitale ketendossiers?

Uit de interviews kwam naar voren dat drie van de vier belemmerende factoren die Van Stokkom en Terpstra van toepassing zijn op het casusoverleg.

De eerste factor die uit de interviews naar voren komt en die ook door Van Stokkom en Terpstra wordt vermeld is; relevante partijen die niet binnen het overleg functioneren, maar wel degelijk inbreng kunnen hebben. De partners hebben aangegeven dat zij de tegenstrijdige adviezen van de FPD als zeer frustrerend ervaren. Indien een advies vanuit het casusoverleg naar de rechtbank gaat maar vervolgens stemt de rechtbank in met een tegengesteld advies van de FPD, dan kan dit zeer demotiverend werken. Toch lijkt dit niet het antwoord te zijn op de vraag waarom de digitale ketendossiers niet worden gevuld. Het gaat namelijk om een relatief klein aantal gevallen van de 121 dossiers. Niet ieder ketendossier is bij de rechtbank geweest, namelijk slechts twintig van de 121 dossiers. Daarvan is in 20% van de gevallen een FPD-rapportage gevraagd. Indien er een FPD-rapportage wordt opge-

vraagd, wil dat niet altijd zeggen dat de FPD anders adviseert dan de partners van het casusoverleg. Het is niet waarschijnlijk dat deze paar gevallen per jaar de reden zijn dat de ketendossiers niet worden gevuld.

Een zwakke positie in de eigen organisatie kan volgens Van Stokkom en Terpstra belemmerend werken. Geen van de partners had last van een zwakke positie in de eigen organisatie, waarbij managers de touwtjes dusdanig in handen houden, dat er sprake is een belemmerende werking op de samenwerking tussen de partners.

Een probleem is wel dat er door sommige instellingen te weinig middelen beschikbaar worden gesteld voor de samenwerking. Zo moeten sommige werken op verouderde en trage computers werkten vooral de partners van de reclasseringsinstellingen vallen in deze categorie. Het invullen van digitale ketendossiers (met de nadruk op digitaal) is niet mogelijk zonder goede ICT-faciliteiten. Deze factor weegt zeker mee in de reden dat sommige partners de ketendossiers niet invullen.

Op de medewerker van de politie na heeft geen één partner extra tijd gekregen voor het invullen van de digitale ketendossiers. Voor hen is het invullen van de ketendossiers een extra taak geworden die bovenop de werkzaamheden voor de eigen organisatie is gekomen. Uit de interviews kwam naar voren dat zij eerst de taken doen voor de eigen organisatie, omdat daar in functioneringsgesprekken op wordt beoordeeld. Het vullen van de ketendossiers is niet een taak die wordt besproken in het functioneringsgesprek. De druk om aan de eisen van productie en verantwoordelijkheid van de eigen organisatie te voldoen is de reden dat de digitale ketendossiers niet worden gevuld. Zolang de partners niet worden beoordeeld op basis van het invullen van de ketendossiers, zullen andere zaken uit de eigen organisatie altijd voorrang blijven hebben. Aansluitend hierop hebben de partners van de reclasseringsinstellingen aangegeven dat het invullen en bijhouden van de ketendossiers onbegonnen werk is naast het werk voor de eigen organisatie, waarbij zij ook veel tijd kwijt zijn met reizen. De 121 dossiers vormen vooral voor de reclasseringsinstellingen een berg werk, waarbij men niet weet waar te beginnen. Er is sprake van meer werk dan mankracht. Dit verklaart waarom de reclasseringsinstellingen zo weinig invullen in de ketendossiers. Alleen als een ketendossier in de vorm van een advies naar de rechter wordt gestuurd, dan wordt er wel tijd vrijgemaakt om de ketendossiers te vullen.

5.4 Beantwoording van de hoofdvraag: Waarom worden de ketendossiers niet gevuld?

Kortom de hoofdvraag; Waarom worden de digitale ketendossiers niet ingevuld door de partners van het casusoverleg veelplegers in Enschede?, kan als volgt worden beantwoord. Partners van Mediant en de gemeente hebben aangegeven dat ze niet altijd informatie hebben of niet altijd iets hebben aan de informatie die zij ontvangen van de andere partners. Tevens hebben zij aangegeven dat dit geen reden was om te stoppen met het delen van informatie, zoals dat in het model van Equality Matching wordt verwacht. Er zijn andere redenen aangegeven zoals:

Op de eerste plaats blijkt tijdgebrek het grootste probleem te zijn waar partners mee te maken hebben. Op de politie na krijgt geen van de partners extra tijd van het eigen management om de ketendossiers in te vullen. Daarnaast is er een enorme hoeveelheid werk bij de partners neergelegd, namelijk 121 dossiers, die met terugwerkende kracht gevuld dienen te worden. Op de tweede plaats blijken de ICT-faciliteiten van vooral de medewerkers van de reclasseringsinstellingen niet voldoende om de ketendossiers te kunnen invullen. Langzame computers en een slechte internetverbinding maken het moeilijk om de ketendossiers in te vullen. Op de derde plaats frustreert het de partners dat de FPD in sommige gevallen een ander advies naar de rechtbank over de vervolg aanpak van een veelpleger dan het casusoverleg. Voorstelbaar is dat sommige partners voor een korte periode geen zin hebben om de ketendossiers in te vullen na een uitspraak van de rechter waarbij het advies van de FPD dat anders was dan het advies van het casusoverleg door de rechter werd overgenomen.

5.5 Discussie.

Gezien het voorgaande blijken er belangrijke voorwaarde te zijn voor een goede samenwerking. Indien men goed wil samenwerken in een netwerk dan is het noodzakelijk dat men tijd vrijmaakt. De samenwerking komt vaak bovenop de 'gewone' werkzaamheden, zodat er apart tijd ingeroosterd moet worden voor de werkzaamheden voor het netwerk. Daarnaast is het noodzakelijk dat er voldoende faciliteiten ter beschikking worden gesteld door de instellingen die het personeel aanzetten tot het werken in netwerken. Verder is het voor een goede samenwerking noodzakelijk dat er een balans wordt gevonden tussen werkzaamheden voor het netwerk en werkzaamheden voor de eigen organisatie. Voor de beoordeling van de medewerkers zal zowel naar de werkzaamheden voor de eigen organisatie als naar de werkzaamheden voor het netwerk gekeken moeten worden. Voorstelbaar is dat indien tijd-nood dringt, altijd gekozen worden ten nadele van de werkzaamheden van de netwerksamenwerking. Tevens zou ondersteuning in de vorm van stagiaires de achterstanden kunnen terugdringen. De onvrede over de faciliteiten zou opgelost kunnen worden indien er voor alle partners gelijkwaardige faciliteiten beschikbaar worden gesteld. Door een werkplek met een goed werkende computer en snel internet zou de productie omhoog kunnen gaan.

Een ander probleem is dat er soms van zowel de FPD als vanuit het casusoverleg een advies gaat naar de rechtbank. Indien er sprake is van tegenstrijdige adviezen geeft dit problemen: niet alleen voor de motivatie van de medewerkers, maar ook voor de rechter die dient te kiezen tussen twee verschillende adviezen. Men zou zich de vraag kunnen stellen of het zinvol is dat de FPD onderdeel wordt van het casusoverleg. Een risico hierbij is dat de FPD dan voor de helft van de tijd overbodig aanwezig is bij een casusoverleg net als Mediant. Men zou zich daarom de vraag kunnen stellen of het zinvol is partners die niet over iedere veelpleger informatie hebben, niet altijd te laten komen op de casusoverleggen maar hen gericht uit te nodigen indien het zinvol is om aanwezig te zijn.

Overwegende dat in de toekomst het ongelijkheidsgevoel van sommige partners groter wordt als de reclasseringsinstellingen en de penitentiaire inrichtingen de dossiers structureel niet invullen, zou dit kunnen leiden tot het feit dat de partners die de dossier nu wel invullen hier ook mee gaan stoppen.

Literatuurlijst.

- Boer, Van Baalen, Kumarn, 2002, *report series research in management*, the importance of sociality for understanding knowledge sharing processes in organizational contexts, Rotterdam, Erasmus Research Institute of Management
- Meurs, Schrijvers en de Vries, 2006, *leren van de praktijk*, gebruik van lokale kennis en ervaring voor beleid, Amsterdam, Amsterdam University Press
- Ministerie van Justitie (2005), Interne beleidsnota Ministerie van Justitie Jib oost 2005, Enschede: Ministerie van Justitie.
- Ministerie van Justitie (2005), Toelichting modelconvenant veelplegers 2005, Den Haag: Ministerie van Justitie.
- Ministerie van Justitie (2005), Factsheet ISD maatregel 2005, Den Haag: Ministerie van Justitie.
- Ministerie van Justitie (2006), Factsheet aanpak veelplegers 2006, Den Haag: Ministerie van Justitie.
- Ministerie van Justitie (2008), Monitor veelplegers 2008, Den Haag: Ministerie van Justitie.
- Onderzoeksbureau Intraval, lokale aanpak zeer actieve veelplegers 2006, Groningen/Rotterdam.
- Saunders, Lewis & Thornhill: "Research Methods for Business Students" (3rd ed.), 2003 Prentice Hall

Internet

www.mysticaminerva.web-log.nl

www.veiligheidsprogramma.nl

http://justid.nl/producten_en_diensten/ictk/

www.ad.nl/misdaadmeter

www.minjus.nl

www.rechtspraak.nl vervolgens de veelplegersintro.pdf

http://www.om.nl/parket/arrondissementsparket_almelo/nieuwsarchief/2004/23932/

Bijlage 1

KETENDOSSIER VEELPLEGER

<i>Personalia</i>	
Achternaam	
Voorvoegsel	
Voornamen	
Roepnaam	
Bijnaam / Alias	
Woonplaats	
Straat	
Geboortedatum	
Geboorteland	
Nationaliteit	
Spreektaal	
Geslacht	
Status	In vrijheid/detentie/taakstraf/zorgtraject/enz..
Politieregio	

<i>Algemene informatie</i>			
Woonsituatie	Datum	Omschrijving	Ref.nr./Naam
School	Datum	Omschrijving	Ref.nr./Naam
Dagbesteding/Werk	Datum	Omschrijving	Ref.nr./Naam
Psychische problematiek	Datum	Omschrijving	Ref.nr./Naam
Verslavingsproblematiek	Datum	Omschrijving	Ref.nr./Naam
Opleidingsniveau	Datum	Omschrijving	Ref.nr./Naam
Financiële situatie/Schulden/Inkomen	Datum	Omschrijving	Ref.nr./Naam
Beïnvloedbaarheid	Datum	Omschrijving	Ref.nr./Naam

<i>Plan van aanpak</i>			
Actiepuntenlijst	Datum	Omschrijving	Door
Besluitenlijst	Datum	Omschrijving	Door
Lijst contactpersonen	Naam	Instantie	Telefoonnummer

<i>Politie</i>	
Delictgegevens	
Antecedenten HKS totaal	
<ul style="list-style-type: none"> • Laatste 5 jaar 	
<ul style="list-style-type: none"> • Laatste jaar 	
Eerste Delict:	
<ul style="list-style-type: none"> • Leeftijd 	
<ul style="list-style-type: none"> • Datum 	
<ul style="list-style-type: none"> • Soort delict 	
Laatste delict:	
<ul style="list-style-type: none"> • Leeftijd 	
<ul style="list-style-type: none"> • Datum 	
<ul style="list-style-type: none"> • Soort delict 	

Opmerkingen/analyse			
Datum	Omschrijving Opties: <ul style="list-style-type: none"> • Informatie uit verhoor • Informatie adoptie • Beïnvloedbaarheid • Veiligheidsrisico 	Conclusie/advies	Ref.nr./Naam

Reclassering (Reclassering Nederland/Verslavingsreclassering/reclassering Leger des Heils)			
Datum	Omschrijving Opties: <ul style="list-style-type: none"> • Activiteiten • Programma's • Producten • Verslaving/zorg informatie 	Conclusie/advies	Ref.nr./Naam

<i>GGZ/Zorginstelling</i>

Datum	Omschrijving Opties: <ul style="list-style-type: none"> • Gezondheid algemeen • Psychische toestand • Lichamelijke toestand • Sociale situatie • Zorgmijdend gedrag • Zorgverleden 	Conclusie/advies	Ref.nr./Naam
-------	--	------------------	--------------

Raad voor de Kinderbescherming *

Datum	Omschrijving Opties: <ul style="list-style-type: none"> • Leerstraf • 	Conclusie/advies	Ref.nr./Naam
-------	---	------------------	--------------

** U dient hierbij rekening te houden dat deze partner alleen kan worden opgenomen wanneer het een veelpleger betreft die vanuit het Justitieel CasusOverleg is overgedragen.*

Bureau Jeugdzorg *

Datum	Omschrijving Opties: <ul style="list-style-type: none"> • ITB • Gezinsbegeleiding 	Conclusie/advies	Ref.nr./Naam
-------	---	------------------	--------------

** U dient hierbij rekening te houden dat deze partner alleen kan worden opgenomen wanneer het een veelpleger betreft die vanuit Justitieel CasusOverleg is overgedragen.*

Gemeente

Datum	Omschrijving Opties: <ul style="list-style-type: none"> • Huisvesting • Werk • Inkomen/uitkering 	Conclusie/advies	Ref.nr./Naam
-------	---	------------------	--------------

Openbaar Ministerie

Historie justitiële documentatie laatste 5 jaar

Parketnummer	Omschrijving	Pleegdatum	Afdoening + datum	Einddatum executie
--------------	--------------	------------	-------------------	--------------------

Openstaande (nog niet op zitting gebrachte) zaken

Parketnummer	Omschrijving	Pleegdatum	Status
--------------	--------------	------------	--------

Opmerkingen/analyse

Datum	Omschrijving Opties: <ul style="list-style-type: none"> • 	Conclusie/advies	Ref.nr./Naam
-------	--	------------------	--------------

<i>Dienst Justitiële Instellingen</i>				
Detentiegegevens laatste 5 jaar				
Parketnummer	Omschrijving	Pleegdatum	Vonnis + datum	Einddatum executie
Openstaande (nog niet ge-executeerde) zaken				
Parketnummer	Omschrijving	Pleegdatum	Status	
Opmerkingen/analyse				
Datum	Omschrijving Opties: • Gevolgde programma's • Gedrag tijdens detentie	Conclusie/advies		Ref.nr./Naam

Bijlage 2 lijst met geïnterviewden

1. Gemeente:	Gino Kleeverwaal
2. Reclassering Nederland:	Ellen Timmerman
3. Reclassering Tactus:	Anne-Mieke Schabbink
4. Reclassering Leger des Heils:	Klaas de Bruin
5. Politie:	Mehmet Kabaci
6. Mediant psychiatrie:	Albert Olderikkert
7. Openbaar Ministerie:	Karel van der Valk
8. Rechtelijke macht:	Bert Stoové

Bijlage 2 De gestelde vragen tijdens de interviews.

De reden dat de partners mee doet met de samenwerking.

Vanuit welke organisatie werkt u mee?

Wat vindt u van het ketendossier?

Wat is de reden dat u mee doet met het invullen van de ketendossiers?

Kunt u goed werken met het ketendossier?

Heeft u toegang tot het ketendossier?

Vult u vaak wat in op viadesk om het ketendossier in te vullen?

Wat vindt u van uw mede partners en hun inbreng?

Heeft u vanuit uw werkgever genoeg tijd om mee te doen als partner in het casusoverleg?

Bent u tevreden met hoe de samenwerking via de ketendossiers op dit moment verloopt?

Is er sprake van inmenging van derden tijdens uw werkzaamheden?

Wat is uw inbreng in de digitale ketendossiers (hoeveelheid)

Hoe groot is uw inbreng tijdens de adviesvorming van de veelpleger.

Is de tijd die u in de ketendossiers en de casus overleggen steekt voor u de moeite waard.

Wat vindt u dat er goed gaat in de samenwerking?

Wat zou u graag anders zien in de samenwerking?